

“Houd de politiek er buiten!” (vervolg)

Mijn artikel op de voorpagina van de Kerkwijzer van 5 januari eindigde met de uitnodiging om te reageren. Een aantal reacties heb ik in de afgelopen weken ontvangen en iemand daagde mij uit om daar nog een keer op terug te komen.

Om te beginnen doet het mij goed dat er überhaupt reacties kwamen, zowel mondeling als via de mail. Blijkbaar ‘leeft’ het onderwerp en gaat het velen van u ter harte. En ik zou liegen als ik zou ontkennen dat juist ook de instemmende reacties mij goed doen. Een mens zoekt nu eenmaal graag bevestiging, maar bovenal sterkt het mij om te beseffen dat ik niet de enige ben die zich zorgen maakt over de verkiezingsuitslag en over wat dit in de nabije toekomst betekent.

Over die bezorgdheid ontving ik een heel mooie, relativerende reactie: de verkiezingsuitslag mag dan verpletterend zijn, maar er zijn nog altijd meer mensen die niet op die bewuste partij gestemd hebben. Dat is inderdaad waar, gelukkig wat mij betreft. Nu neemt dat mijn bezorgdheid niet weg, maar deze reactie opende er wel mijn ogen voor dat, wat wij allen natuurlijk ook allang wel weten, angst een slechte raadgever is. In de kerk leven wij van een Goede Boodschap (ik schrijf het bewust met hoofdletters) en die hebben wij uit te dragen, niet onze zorg of zelfs negativiteit.

In enkele reacties beluisterde ik ook dat het wellicht niet verstandig is om mij als predikant op deze manier te uiten. Ter vergelijking: de burgemeester had dat ook gedaan en dat werd hem niet door iedereen in dank afgenomen. Ik onderken het risico, een predikant is predikant voor heel de gemeente, ongeacht welke politieke overtuigingen mensen hebben (zoals een premier ook de premier voor alle Nederlanders is), maar heb hier toch ook wel een kanttekening bij. Zoals ik ook al in mijn eerdere artikel schreef: een kerk die zich hier niet kritisch over uitsprekt, reduceert het Evangelie tot een louter binnenkerkelijk of persoonlijk verhaal dat blijkbaar geen consequenties heeft voor het maatschappelijk leven. Hadden ten tijde van Hitler theologen als Barth en Bonhoeffer zich niet uitgesproken zoals zij deden, dan waren zij ontrouw geworden aan de geest (of de Geest, opnieuw bewust met een hoofdletter) van het Evangelie. Ik kan en wil mij niet met hen meten, maar voel toch wel iets van de urgentie die zij ook voelden.

Het is opmerkelijk, reageerde iemand, dat er in de kerk vooral na 22 november veel over deze kwestie gezegd en geschreven is. Is dat niet wat goedkoop en in feite als mosterd na de maaltijd? Ten dele is dat misschien wel zo. Op de zondag voorafgaand aan de verkiezingen heb ik overigens, naar aanleiding van Matteüs 25 waar het gaat over wat je wel en niet aan Christus’ broers en zussen doet en daarmee aan Christus zelf, wel zoiets gezegd als: laat dit ook uw stem bepalen want er staat veel op het spel – en een goed verstaander heeft aan een half woord genoeg. Maar dat had misschien inderdaad krachtiger gekund en ontmoeten, al gaat een stemadvies (ook een negatief stemadvies) ook mij te ver. Aan de andere kant blijft het ook na 22 november actueel. Het blijft altijd zaak dat christenen zich niet uitleveren aan welke bedreiging of verkwanseling van menselijke grondrechten dan ook. Je bent niet alleen christen in hoe je stemt maar ook in hoe je met je Marokkaanse, Oekraïense of Eritrese burens of collega’s omgaat (en in hoe je over hen denkt en spreekt).

Niet alle reacties kunnen hier aan bod komen. Er valt natuurlijk ook veel meer over te zeggen. In ieder geval vat dit de in mijn ogen belangrijkste reacties wel samen. Dank aan allen die reageerden!

Ds. Chris Schreuder